

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΟΓΩΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΩΡΤΖ ΓΚΡΕ'Υ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Χ, τι κρίμα!.. 'Η μίς Λέλα Στήρερ πήρε πειά τη μεγάλη άπόφασι νά θυσιάσῃ δλά τά κοριτσικά δνειρά της και νά πουλήθη στόν γέρο κι' απόκρουστικό «Οσκαρ Ταΐζης, τό «βασιλέα τών χοιρομερών!» Ετοι θά μπορούσε νά διατηρήσῃ την πολιτελεία της, τ' δυμορφό αύτοντό της, τις μοντέρνες τουαλέττες της και κάθι καλοκαιρινά νά πηγάνη στις επλάξ των έκπτωμηριούσων. «Η μίς Λέλα ήταν η πιο γοητευτική ώμορφα τού Σιάκαγου. Είχε θαυμάσια ξειθά μαλιά, έκφραστικά μάτια και πολλά τρυφερά φλέρτ. Τό καρέ της ήταν γεμάτο από τά δύναμιτα τών πιο έπικινδυνών Δόν Σουάν, στους όποιους δεν είχε παραχθήσει τίποτε περισσότερο από ένα χαμόγελο. 'Ο κίνδυνος λοιπόν τής φτώχειας κι' ήδεα δτι μπορούσε νά χάση δλους αύτούς τούς ώμορφους και κομψούς γένους, που τόσο τη διασκέδασα, τήν έκανε νά παντερτή τον «Οσκαρ Ταΐζης. 'Ο «βασιλιάς τών χοιρομερών» ήταν ένας σάχημάνθρωπος. Είχε μια τεράστια μήτη παπαγάλου, μικροσκοπικά μάτια και μια φαλάκρα με μερικές τρίχες, που μπορούσαν εικόνα νά μετοθύουν! Αυτά τά έλαττωματά του δεν τόν εμπόδιζαν νά έχη μια πολύ αισθητική καρδιά, ν' αγαπήσῃ τά σπόρια και νά είνε ποδέρος τής. Αεροπορικής Λέσχης, τού Σιάκαγου. Η έπινταδα του ήταν κάτι τό καταπληκτικό. «Οσο για την τύχη του, ήταν άληθινα διαβολεμένη. Ετοι η περιουσία του μέρα και τά τεράστια έργοστάσια του έπειναν σ' όλο τον κόμβο τυλιγμένα σε χρυσόχαρτα τά προϊόντα της Αστήρ», που είχαν πάρει μάλιστα καί τό πρώτο βραβείο της.

'Εκθέσως τού Σιάκαγου 'Ο μίστερ Ταΐζης ήταν πάντα γλυκομιλητός κι' ήξερε με την έξυπάδα του νά κάνη τον ουμοληπτή του νά μή προσέχῃ την άποκρητική μάστια του προσώπου του. Κολακεύοταν λοιπόν νά πιστεύῃ ότι η μίς Λέλα Στήρερ θά μπορούσε κι' έκεινη μια μέρα νά φαντά λιγό τρυφερή μαζύ του. Γι' αυτό, δταν δι πατέρες της, ένας χρωκοπημένος τραπεζίτης, για νά γλυτώσῃ από την αυτοκονιά, τού προτίνει. .. νά τού πουλήσῃ την κόρη του, δι μίστερ Ταΐζης δέχτηκε μ' ένθουσιασμό, πλήρωσε τρία έκαπουμώρια δολλάρια όλας διποζημώσι και παντρεύτηκε τη γοητευτική Λέλα Στήρερ. 'Ο γάμος τους ήταν τόσο μεγαλωτρεπτή, ότι δεδιά τά μόδας μιλούσαν ένα μήνα για τό «ευάρωστο», κι' «εύτυχισμένος λευγάρι και δημοσιεύαν τις φωτογραφίες του. Η Λέλα, δταν διάθαξε δλες αυτές τίς κολακείς, και τίς υευτείς θύμωνε, γινόταν έξω φρενών και τέλος έκλαιγε από τό κακό της. Σέ κάθε γραμμή τής κοσμήσης στήλης, ποι μοιούσε γι' αυτήν, μάντευε τα ειρωνικά σχόλια καί τό κουνουπιτσά, που είχε προκαλέσει αυτός δι γάμος της. Μά δλα τά πράγματα έχουν κάποιας ένα τέλος. Αερομηνή και τό πο παράδοξα. «Ετοι δέν δργησε νά ξέσασθη κι' δι περεττικός γάμος τής ώμορφης Λέλας Στήρερ κι' δι υποχρήσης «Βασιλιάς τών χοιρομερών» νά βρή την ήσυχιά τους από τών φωτογράφους!

'Από έκεινη έμως τή μέρα δρχισε μια καινούργιας ζωή, γιας τήν «ώισες» Ταΐζης. 'Ο σύζυγός της δέν έννοούσε νά τήρη αργήν ούτε δευτερόλεπτο μονάχη. 'Ο απόκρουστικός «παπαγάλος» είχε κάποιας απτρχαιωμένες ίδεες για τή συζυγική ζωή και τήν άξιοπρέπεια του. «Επέτρεπε βέσσαια στή γυναίκα του νά χορεύει με τούς διαφόρους νεαρούς, δεν τήν άφηνε διώς ν' διποραθείται μαζί τους στις έρμες γωνιές του κήπου, ούτε στις βεράντες γιας νά θαυμάσῃ τό σελήνωφος..

—Ακουσε, Λέλα, τής έλεγε συγκά. Οι ρωμανισμοί, τό φλέρτ, ή έρωτικές περιπτώσεις, είνε μόνο για τά κορίτσια και τίς γεροντοκόρες. Μιά παντρεμένη γυναίκα έχει δριμώμενες διπορεώσεις στό σύζυγο της και πρό πάντων στό νέο ρόλο της διποντάει στή ζωή. Δέν σ' έμποδίζω νά διασκεδάσης και νά δεχθής τά φιλοφρονήματα δλών αυτών τών σαλιάρθρων, που σε

τριγυρίζουν. Μά δέν μπορώ νά σέ βλέπω νά μοι έξαφανίζεσαι από τό σαλόνι για νά τρυπώσης σάν μαθητριούσλα σε καμμιά γωνιά τού κήπου και νά μεταβληθῆς σέ 'Ιουλιέττα. Είσαι πειά μιά παντρεμένη γυναίκα. Βέβαια, δέν είμαι για σένα νά ιδιεύδης σύζυγος κι' αυτός δημιουργός μ' έκανε σάν μασκαρά, δάντι νά με κάνη σάν όλους τους άνθρωπους, μά καθώς βλέπεις, δέν σου δρόνυμα τίποτε. 'Ακόμη και τό νά διασκεδάσης, διώς σένα σου δρέσει. 'Άλλα σε παρακαλώ νά μη ζεχνάς και τήν μεταποίηση του. Δέν μ' δρέσει καθόλου δι ρόλος του διατημένου συζύγου.

'Η Λέλα Ταΐζης, 'ζετερ' από καθ' ένα τέτοιο καυγά, ένοιωσε μεγάλη αποστροφή για αυτό τόν «οσαλιτημάγκο», που τήν είχε αγγράσει από τον πατέρα της, δτως ένν' άμφιχο πράγμα. Αυτός δη έγωισμός του τήν πλήγωνε κατάκαρπα και τήν έκανε νά τόν μιστή. Πρόσθια θά ήθελε νά τόν σκοτώση, για νά γλυτώση δπό τίς παραπτηρήσεις του. Κι' θύμας ή Λέλα δέν ήταν τόν τόσο πιστή, δέν είχε δεχθή ούτε μια πρόσκληση τού πιό στενού φίλου της, τού Μπόμπη Ρούνγκες. Κάθε Σάββατο άναγκαζόταν νά θύμωνεται τόν δάντρα της στις απέλειωτες έκδρομές του και νά πιάνεται ίδρες δάλκηρες καθισμένη στό αύτοκινθό του. 'Η ώμορφη Λέλα είχε χάσει πειά τήν γοητευτική ώμορφια της. Αυτή η μαρτυρική ζωή τήν είχε κουράσει. Οι παληοί φίλοι της παρακολούθισαν μ' αγωνία τά βάσσανα της κι' εύχότουσαν νά πεθάνη μά δρα αρχίτερα δι δάνδρας της, για νά δούν τό χαμηγέλο νά ζανανθίση στά κελή της. Ξαφνική θύμας συνέθη κάτι, που τόν έκανε νά τά χάσουν και νά νομίσουν ότι διενέρωνται. 'Η Λέλα Ταΐζης δρχισε νά φάνεται εύτυχισμένη. Μιλούσε με τρυφέροτά στόν άνδρα της, απέφευγε τά παληά φλέρτης κι' ήταν άποδειγμα καλής και πιστής συζύγου. Αυτό, μά τήν άλληθεα, κανεις δέν τό περιμένε. Ούτε κι' δι ίδιος ένας δι «βασιλιάς τών χοιρομερών». Νύχτες δλάκηρες, τώρα πέρα είμενε σγρυπτός, γαλιομένος δπά αυτή τήν άνελπιστη εύτυχια.

—Η Λέλα, σκεφτόταν, δρχισε φάνεται νά μάγαπα. 'Η συμπειρόφα μου τήν έκανε νά σκεφτή λογικά και νά προτίμηση πήν οικογενειακή ζωή, παρά τίς έπικινδυνές περιπτώσεις.

Ωστόσο, δταν διπολούσε τή διαγωγή του απέναντι τής ώμορφης γυναίκας του, δέν τήν εύρισκε και διό πάμετη. Θυμόταν ένα πρός ένα τά μαρτύρια, στά δπά σε διποθάλεια στό τόσο πεζής ζωής μας; «Οχι, δπό δδη και πέρα πρέπει νά δλαβάρη λαγώνα διαγωγή πάνεται της. Πρέπει νά τήν δάγισω έλευθερη νά ζήση ήπας, θέλει. Τώρα που κατάλαβα ότι μ' δηγαπάει, είμαι βέβαιος δπό ποτε δέν θά θελήση νά διασηρεται με τή διαγωγή της.

Κι' από τότε δρχισε νά τής φέρεται εύγενικά, νά τήν περιποιηται και νά προσπαθη νά φανή μαζύ της πάρα πολύ καλός. 'Η Λέλα δέν διπόρησε καθόλου δπά αυτή τήν άλλαγη του. 'Η γυναίκες είνε γνωστός ότι έρουν καλά τής άνδρικές δάνουματες. Κατάλαβε μόνον δι της δρχισε νά πετυχάνη τό σχέδιο της γιατί κύρω ήταν δι άλλαγη τής-κι' απόδη τή γέμισε χαρά. Προσπάθησε μόνας νά δρέσει πάρα πολλά στόν πιό τόσο πεζής ζωής μας; «Οχι, δημορφίσθησε καν νά βλέπε μέρα με τή μέρα δτι ο σύζυγος της δρχισε νά γίνεται πραγματικός στλάβος της. Κι' ένα βράδιο δι μίστερ Ταΐζης τής έπιε μ' διπλότητα:

—Λέλα, τή δέν έλεγε δν προσκαλούσαμε αύριο τόν Μπόμπη νά φάν μαζύ μας;

—Ποιο Μπόμπη; τ' διπάντησε έκεινη παραβενεμένη.

—Τόδη μίστερ Ρούνγκες, τόν παληό φίλο μου. Θά ήθελα νά πάνη στην εύτυχια μας και νά πάψη νά μοι φέρεται μ' αυτό τόν περιφρονικό τρόπο στή Λέσχη.

—Η Λέλα ένοιωσε τήν καρδιά της νά χτυπά δυνατά. Αυτή η

πληροφορία την είχε διαστατώσει. Δέν υπήρχε καμιά διμφιθόλια διά διά που διπότυπος δικόμη κι δια παρακολουθούσε μ' άγωναίς διλα της τά μαρτύρια. Ό παλιός λοιπόν φίλος της δεξιές τη θυσία που είχε διποφασίσει νά κάνει πρός χάρι του. Ναι, θά έγκατελείτε τό δύσυγο της καί θά πήγαινε νά ξηση μέ τόν άγαπημένο της Μπόμπη. Γι' αύτό τώρα έπαιζε, αυτή την κωμωδία. Απάντησε λοιπόν μ' διδάφορο ύφος στο σύγχρονό της:

—Αύτός δ' ο δινθρωπος δέν μοῦ είναι καί τόσο συμπαθής. Μ' αφού τό θέλεις, κάλεσε τον για νά δη την εύτυχια μας.

Κι' δ' Οσκάρ Ταΐζθης κάλεσε πράγματι, τό μιστερ Ρούνγκες. Οι διό δρυφέρει; φίλοι προσποιήθηκαν τόσο «αλά τούς διδάφορους», δώσε δι «βασιλῆς τῶν χοιρομερῶν» δέν υπωπτεύθηκε καθόλου τό σχέδιο της γυναίκας του. «Άδειαζε τό ένα ποτήρι της σαμπάνιας υπέρ» από τ' άλλο, γελούδος κι' έκανε σύντρελος από την εύτυχα Τέλος, μή διπένθανες στο πολύ ποτό, καλίστηκε κάτω από τό τραπέζι διανισθήση. Οι διό δρυφεοί φίλοι κυττάχτηκαν μέ λατρεία στά μάτια. Κατάλαβαν ότι είχε έρθει η οιτιγή νά γίνουν επιτυχίσμενοι.

—Γρήγορα, Λέλα, τής φώνας δε Μπόμπη, έποιμάσου. Θά σε πειμένια στ' αυτοκίνητο μου.

Κι' έφυγε μέ βιαστικό βήμα από την σίθουσα. Ή Λέλα, χωρίς νά έντασσε, έτρεξε μέ νευρικότητα στό διαιμέρισμά της, μάζεψε διλα τά κοσμήματά της καί τά διάφορα «σουσενάρια» της σε μια βαλίτσα. Επειτα έγραψε διύ λόγια γεμάτα δηλητήριο στόν άνδρα της. Τήν ώρα δύμας πού έκανε νά σηκωθή από τό μικρό γραφείο της ένοιωσε μιά ζάλη. Γιά νά μή πέση, στριχθήκε σ' ένα κάθισμα. Ήταν κίτρινη σάν τό κερί. Καί ξαφνικά δίκισε ένα σκίρτημα στά σπλάχνα της, πού τήν έκανε νά δακρύσῃ.

—Θεέ μου, φιθύρισε συγκινημένη. Είμαι μητέρα...

Κι' έπεισε σε μια πολυθρόνα, ένω τό μυαλό της στριφογύοιζε. Πήγανε νά τρελασθή από τή χαρά της. Τά είχε έχεσσε δίλα. Τόν Μπόμπη, πού τήν περίμενε στ' αυτοκίνητο του, τό σύζυγο της, τά πάντα. Τό μόνο πού σκεφτόταν τόσα, ήταν διά σήγη γινόντα μητέρα.

—Όταν συνήλθε από τή συγκίνηση της, ήταν τελείως διαφορετική. Χτύπησε τό κουδούνι κι' είπε μέ ψυχρότητα στήν καμαριέρα της:

—Ας δδηγήσουν οι υπήρχτες τόν σύζυγο μου στό διωμάτιό του. Είνε λίγη ζαλιμείνος. Καί ειδοποιήστε τόν μιστερ Ρούνγκες τούς διπάφε δέν θά βγάλ. Θα μείνω στό σπίτι.

—Ναι, θά έμενε κοντά στόν διπταθητικό σύζυγο της. Τώρα είχε νά προστατεύση μιά διλη ζωή, πού θά έφερνε στόν κόσμο καί δέν ήθελε αυτό τό παιδί νά τήν κατηγορήση διά τού είχε στερήσει τόν πατέρα του.

ΤΖΩΡΤΖ ΓΚΡΕΥ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΜΑΤΑΙΟΔΟΞΙΕΣ ΠΛΟΥΣΙΩΝ

Ο βαθύπλουτος Αμερικανός Μάκευ, πού έπωνομάζετο «Βασιλεὺς τοῦ Αργύρου», είχε διακομήσει τούς τοίχους καί τήν δροφή τού καπνιστήρου του μέ διάφορα Εύρωπακά χαρτονομίσματα, τά δποιο έσχηματίζαν διάφορα άρκετά ώρασα συμπλέγματα. Άλλά άστον είδε τήν διακόσμηση αυτή δ διάσημος ζωγράφος Μάκενζη, είπε, χαμογελάντας, στό Μάκευ:

—Είναι κρίμα, πού έδοψάτε τόσα χρήματα για τέτοια παιχνίδακια! Αν τά έδιναντε σέ μένα τά χρήματα αυτά, θά κλεινόμουν έδω μέσα επί ένα χρόνο καί θά έσκεπάζα τήν δροφή καί τούς τοίχους μέ έργα, πού θά τά έζηλευα κι' έγω δ ίδιος δικόμα...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

—Μιά Ζωή... Μιά Αγάπη...». Είνε τό περπινή κατά σειράν βιβλίο της Γαλλίδου συγγραφέως Μ. Ντελλά, πού έδέδωσε καί αύτάς δ έκδοτος οίκος «Ομηρος» τον κ. Σπ. Πιετούνη (Πανεπιστημίου 84 β), μεταφρασθέντας από τήν γνωστής λογίας κ. Αλεξάνδρας Λαλαούνη. Ήσείται εἰς διλα τά κεντρικά β. θλιοτούλαια.

—Τό διετήν Βιβλιοτελείον «Ελευθερούσα» έδέδωσε τό έργον τον κ. Στάθη Σπιλιοπούλουν «Στή Χώρα τών Φόρων». Ό συγγραφέας έκτειται στό βιβλίο αυτό τής ταξιδιωτικές του έντυπες από τή Νορβηγία, τή μαγευτική χώρα τών φύσης, μέ βιωσιμούς κάπτων.

—Ο γνωστός λόγιος κ. Διονύσιος Καλογερόπουλος έδέδωσε διν νέες μελέτες του : τήν «Σύντομη Β. ογοφάτα τού Σωμανής Χάρας καί τήν «Κερκυραϊκή Β. λοιοφορία τών τελευταίων έτων». Ό κ. Καλογερόπουλος είνε δημόπλαιτος καί τό μετριό τούς έργων του, τό διπότον συντελεσθήτος, μή φειδώμενος κάπτων.

ΤΑΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

«Οπως σάς υποσχεθήκαμε, τό «Μπουκέτο» καί η «Οίκογένεια» δρχίζουν από τού τεύχους αύτού τήν διανομήν εις τούς διαναγνώστας τών σειράς περιφήμων άριστουργημάτων τής έντεν φιλολογίας.

Τό πρώτον βιβλίον, τό διπότον θά διανεμηθή δωρεάν στούς διαναγνώστας τών περιοδικών μας, είνε τό υπέροχον αισθηματικόν άριστουργήμα τού ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

Γιά ν' άποκτήσετε τό άριστουργήμα αυτό πρέπει ν' άποκτετε από τό «Μπουκέτο» ή τήν «Οίκογένειαν» 4 έκ τών δημοσιευμένων εις τήν τελευταίαν σελίδα τής ζηλης δελτίων καί νά τά φέρετε εις τά Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως 8 δραχμάς.

Ετσι, μ' ένα έλαχιστον ποσόν, μέ τό έν πέμπτον τής τιμής τού βιβλίου, 8' άποκτήσετε ένα τόμον κομψών, έκ 300 περίπου σελίδων, 9' άποκτήσετε τό «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», διπά δικαίωσης άνωμαζθή τό έργον τού Αλφόνσ Κάρ, τό διπότον σάς χαρίζομεν.

Οι έν ταίς έπαρχιαίς άναγνώσται μας, θά προσκομίζουν τά 4 δελτία καί τάς 8 δραχμάς εις τά υποπρατορεία τών έφημερών καί θά λαμβάνουν τό βιβλίο των.

Μετά τό πρώτον αυτό άριστουργήμα, θά χαρίσουμε στούς διαναγνώστας μας, κατά τό ίδιον τρόπον, καί έτερα υπέροχα αισθηματικά ρωμάντζα.

“ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιοῦ

“ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

κλπ. κλπ. κλπ.

Η εύκαιρια δηλαδή είνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Άποκτήτε ΔΩΡΕΑΝ τά άριστουργήματα τής παγκοσμίου φιλολογίας, άγοράζοντες απλώς τό «Μπουκέτο» καί τήν «Οίκογένειαν».

Τά δελτία δημοσιεύονται στήν σελίδα τού ζεωφύλλου

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΩΣΙΣ

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Ολα τά δεδοκίμασα μέσα στόν φεύγη κόσμο, έγιναν μάνα κι' ένιωσαν καί τάν μεγάλο πόνο, έθύλαξαν, ζενύχτησαν, έπόνεσαν κοντά του.

«Αχ, τί γλυκεία πού ήτανε ή άθωα μγκαλιά του!»

«Αχ! τί χαρά πού έκλινα μέσα εις τήν ψυχή μου, Πώς ήμαν μάνας κι' ένιωσαν κοντά μου πάντα για τή ζωή του, Καί έρχόταν καί κάναμε μαζύ τήν προσευχή του.»

Καί μ' δλες μου τίς προσευχές,

Καί δλη τήν λατρεία,

Μου τό έπήρη άγγελο,

Γιά πάντα ή Παναγία.

ΑΡΙΑΔΗΝ ΒΕΛΜΟΥ